

(6138)

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÁ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: LLIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20, BOTIGA
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pessetas 1'50.—Cuba, Puerto Rico y Extranjer, 2'50

DE DIJOUS A DIJOUS

NOVETAT nova, cap.
Els mateixos núvols, las mateixas perspectivas, els mateixos rezels que la senmana passada.

Sembla com si sota la aparent monotonía de la vida universal s'hi estés preparant alguna cosa molt grave y molt seria... ¿Quina cosa pot ser?

No s'endavina. Continúan els primers ministres de las nacions cambiant activament notas misteriosas; continúan els reys viatjant en rapidíssim express, tan aviat aquí com allà, y conferenciant entre ells al abrich d'habitacions completament ocultas á las profanas miradas...

Pero aquí acaban las nostras informacions. Ab seguretat, no se sab res.

Suposicions, tantas com vulguin. Sembla que 's discuteix la qüestió del Marroch; sembla que 's negocia un empréstit per treure á Rússia d'apuros; sembla que 's tracta de la definitiva separació de Suecia y Noruega, confirmada últimament per un plebiscit popular...

D' aquestas versions, ¿quina es la més exacte? Potser cap, potser totes...

A mida que las elecciones s'acostan, aumenta la efervescencia electoral al voltant... del president del Ministeri y del seu gendre 'l ministre de la Gobernació.

Aquesta es la més eloqüent prova de lo que será la próxima batalla del sufragi y de lo que valen las protestas de sinceritat que don Eugeni no 's tren ni un moment dels llabis.

Un periódich del mateix gremi fusionista ha arribat á insinuar la sospita de que las vinents elecciones serán de las més brutas que s'han celebrat á Espanya. ¿Pot parlarse més clar?

Y de la pau entre Russia y 'l Japó ¿qué? Si fa ó no fa, com l'altra senmana. Una de freda y una de calenta.

Entre la noticia que afirma que la cosa está poch menos que amistosamente resolta y la que assegura que 'ls delegats están á punt de renyir, trihin.

PIF-PAF

Catalunya iniciadora

o hi ha com colocarse sobre una altura per abarcar el conjunt de las cosas, concretarlas y definir-las. Aixís ho fa el nostre diputat Lerroux: á fora de lluytar com un atleta, ha lograt escalar una alta cima de popularitat y de respecte, y en vigílias de la batalla, senyala desde allí, com general expert, las posicions que s'han de pendre, 'ls moviments que precisa efectuar pera obtenir y assegurar la victoria. Comprén y exposa la necessitat de qu' en la can-

L' incendi de la Fàbrica de Tabacos de Madrit

PIF-PAF

—Veyám si d' aquesta feta acabarán de xerrar els fumadores. Me sembla, don Eugeni, que ara no podrán pas dir que 'l nostre tabaco no crema.

didatura republicana de Barcelona hi figurí un federal, però designat per la Unió. Els elements que un dia constituïren el poderós partit federal estan impossibilitats de designar-lo a causa de la seva desorganització i de les seves rivalitats. No fora convenient tampoc que ho fessin, perquè la personalitat que la Unió 'ls recongués—i una trista experiència ho demostra—redundaria en dany de la Unió mateixa. De res serviria posar un puntal a la ruïna capelleta, com no fos per alentar una diferència sense rahó de ser i contraria als fins de la Unió de reunir en una acció constant i única a totes les forces republicanas.

La immensa majoria de las masses federals de Barcelona, sotretas a tota influencia de caudillatge, se troban noble i desinteressadament dintre de la Unió Republicana, formant part de sos organismes. Sense abdicar de sos ideals, han girat las espatllas als seus antics jefes, que s'obstinavan en mantenir las apartadas de la concentració republicanas.

Res més cert ni més exacte, donchs, que aquestes afirmacions de 'n Lerroux:

«No hay partido federal en Barcelona; apenas quedan restos aislados en comarcas de Cataluña. Pero republicanos federales, alma autonomista en Cataluña... eso, ni se puede discutir.»

Están con nosotros, están lejos de nosotros, están en todas partes, y mientras exista la tierra, aquí, entre el Pirineo y el Ebro, habrá un pueblo modelado por la historia, por el clima, por la topografía, por la hidrografía, por la naturaleza del suelo, por la influencia del cielo, por la vecindad del mar, con personalidad propia, con arte propio, con mentalidad propia, muy enamorado de su ayer y con atisbos de un gran mañana, que, ateo ó creyente, liberal ó reaccionario, ilustrado ó ignorante, pobre ó rico, se siente esclavo en el actual régimen centralista, quiere acrecentar y desenvolver su personalidad sin trabas y es, ante todo y sobre todo, catalán: más catalán cuanto la opresión más deprime su libertad. Y este sentimiento de la raza, en lo que trasciende a la vida pública, en la paz se llama autonomía, y en la guerra, en las horas de torpes desvíos, de abandonos sistemáticos, de absorción centralizadora que va mermando antiguos derechos y pretendiendo borrar la personalidad étnica, histórica, eterna, para las cabezas calientes, para los platónicos enamorados de grandezas pasadas, se llama separatismo.

«Pero el hecho existe, late con vigor creciente. En los equilibrados, en los sanos, la aspiración, cuando práctica, es conquistar la autonomía para la tierra y para la raza; cuando ideal y exaltada, es catalanizar a España.»

«Que verdaderas, que justas, que ben conformadas ab la realitat vivent son totes aqueixas observacions!... [Y ab quina sinceritat y ab quin calor tan comunicatiu venen exposadas!... [Y ab quina finura penetrarian fins a lo més fondo de las entranyas del poble catalán!...»

Ja ho veuen els federals. La llegenda de un partit republicà unitari, centralisador, ab aspiracions a suplantat a la monarquia, canviant sols el nom mes no l'essència de las institucions; aqueixa llegenda que per tan llarch espay s'ha fet valer contra l'Unió republicana, queda completament destruïda.

Els republicans, a lo menos els de Catalunya, ad metem la autonomia de la nostra regió, constituint nos en sos defensors més entusiastas. No concebim la solució republicana sense la solució autonómica. Las considerem poch menos que inseparables.

Y han d'entendre tots els fills de la terra catalana, amants del país que 'ls ha vist naixer, que únicament dintre de la forma republicana podran veure realitzadas las sevas aspiracions autonomistas. Aixís ho proclama la ley de la historia, com aixís també ho determinan els dictats del sentit comú.

A partir del reynat dels Reys Catòlics i a través de las dinastías austriaca y borbónica, l'idea de la uniformitat nacional ha sigut sempre consustancial de la monarquia. Mentres existeixi la institució monárquica pesará sobre Espanya l'aburrida centralisació. Per la centralisació ha viscut, viu y viurá la monarquia.

Per aixó els catalanistas que s'han declarat neutres en una qüestió tan important com es la de la forma de govern, han navegat fins ara sense rumbo ni orientació. D'ells se pot dir que no van enlloch. No van enlloch els que professen sincerament las idees catalanistas: ara, 'ls que 's valen d'ellas para 'l logro dels seus fins particulars; els qu' entran en tractes impurs primer ab en Polavieja, després ab en Silvela, y per últim ab en Maura, els que com a preu de sos contubernis procuran recabar actas y influencias, aqueixes sí que ho saben ahont van. Present per excusa una idea noble y santa, treballan per ells y per la reacció. Son els auxiliars del clericalisme y de la plutocràcia. Son els desnaturalizadors del esperit avensat y progressiu de Catalunya.

Hora era ja de arrebatarlos de las mans una bandera de la qual tan mal us n'han vingut fent en tots conceptes: dintre de casa alentant a la reacció; fora de casa suscitant las més odiosas antipatías contra Catalunya.

La bandera autonomista tremolada pels republicans produirà efectes molt distints en el resto de la nació. Bé ho sab tot Espanya que sobre 'l partit republicà de Catalunya no pot pesar ni la més mínima sospita de separatisme; y quan proclamem, com proclama en Lerroux, l'autonomia de Catalunya, basada en las condicions étnicas, històriques y espirituales de la nostra terra, ja ho sab tot Espanya que ho fem per nostre propi bé y pel bé comú de la patria espanyola, de la qual may ha renegat el partit republicà.

Per aixó el catalanisme enconjit, exclusivista, egoista, recluït entre 'l Pirineu y 'l Ebro, no podia prosperar, ni hauria prosperat may, com no hagués sobrevingut el desmembrament de la patria espanyola, mentres que 'l autonomisme republicà, ab son caràcter expansiu, ample, generós, ab arrels y ramificacions en tota la Península, ab fermes propòsits de renovació completa dels actuals organismes del Estat; aquest autonomisme qu' en lloch de deslligar uneix y qu' en lloch de debilitar els vincles de la patria comú 'ls extreny; aquest autonomisme que té per ideals la soberania del poble y 'l compliment del progrés, es una solució práctica y patriòtica y está destinada a obtenir el concurs entusiasta de tots els espanyols sense distinció de regions y a

convertirse en l'única solució nacional verdaderament salvadora.

Els catalanistas que se cenyían sols a Catalunya, olvidavan que formem part de la nació espanyola.

Els regionalistas que laboravan per la reacció, no teníen en compte que Catalunya es eminentment republicana.

Sols nosaltres estém en el cas de armonisarho tot, baix el lema de Patria, República y Autonomía.

Y será gran honor per la terra catalana 'l haver sigut 'l iniciadora de aquest moviment nacional, renovador y progressiu, de aquest moviment, que tan ben orientat per la perspicacia política del digno diputat per Barcelona, está destinat a despertar vigorosos impulsos en tot lo restant d'Espanya, com may ho haurían conseguit els companys de causa ab sos servils acataments a la institució monárquica, ab sas tendencias regressivas y ab sos odiosos y antipáticos exclusivistas.

Sense ser en Lerroux fill de Catalunya, está perfectament identificat ab 'l esperit de la terra que li ha confiat la seva representació. En aquest punt hi veu més clar que 'ls partidaris de las encalladas bases de Manresa.

P. K.

Al general Fuentes

Uposo, general, que com a bon militar será vosté un ordenancista acérrim. D'altra manera no 's comprendria que hagués arribat a general.

Y suposo que, sisquera per honor a 'l uniforme que vesteix y als entorxats que ostenta, portará aqueix esperit sever y riguros de las ordenances militars a totes las lleys qu' en sa qualitat de governador de la provincia de Barcelona está obligat a aplicar... y a cumplir.

A aplicar y a cumplir, sí, senyor. Perque las lleys lo mateix trassan la norma dels governants que la dels governats, y de igual manera marcan els drets y 'ls debers dels uns que dels altres. El seu compliment estricte es per tots inexcusable.

Ara bé, ja que tan ficat está en 'l intingulsi de las próximas elecciones; ja que, segons diuen, ab 'l encàrrec especial de reventar al partit republicà, 'ls senyors de la casa gran varen enviarlo a Barcelona, ¿m vol permetre que li dirigeixi una sencilla pregunta?

Allá va per lo que li pugui convenir: Sr. General Fuentes: ¿Ha llegit, s'ha enterat bé de la Lley electoral vigent?

Per lo que li pugui convenir rapassila fins apéndressela de memoria... y fixis sobre tot en 'l article 91. Li recomano.

«Art. 91. Cometem además delito de coacción electoral...»

Primero: Las autoridades civiles, militares ó eclesiásticas que prevengan ó recomienden a los electores que den ó nieguen su voto a persona determinada, y los que haciendo uso de medios ó de agentes oficiales ó autorizándose con timbres, sobres, sellos ó membretes que pueden tener este carácter, recomienden ó reprobren candidaturas determinadas.»

¿Que li sembla, Sr. General Fuentes, aquest article?

A tenor d'ell, un'autoritat gelosa del compliment dels seus debers y que no vulgui incorre en responsabilitat, no té més recurs que creuar-se de braços y desentendre en absolut de tota intervenció electoral.

El delict de coacció aviat es comés. Basta prevenir ó recomenar als electors que donguin el seu vot a una persona determinada. Aixís ho diu clara y taxativament 'l article 91 de la Lley electoral.

Y está segur, general, de no haver recomenat ni previngut a ningú la concessió ó la negativa del vot a una ó a varias personas determinadas? Com a militar 'l hem de suposar home de honor y de conciencia. Consulti, donchs, el cas ó 'ls casos ab la seva conciencia y ab el seu honor, y torni la resposta ó tórmissela a vosté mateix, si es que troba algun inconvenient en dirv'garia.

Però vaji alerta, porque lo qu' está fent en materia electoral ho sab tothom. Ho saben els cap-pares del partit imperant que invadeixen el seu despaig; els candidats que zuden a reclamar, y no en vá, 'l seu apoyó; els arcaïcs dels pobles cridats a la seva presencia al objete de confessarlos... Ho saben fins els periodistas que 'l van a veure cada dia en busca de impresions y 'l endemá las publican en els seus diaris.

Precisament foren els periodistas els que digueren que vosté havia dit que trauria diputat al senyor Roig y Bergadà, costós lo que costés... Y si bé 'l endemá va rectificar, dulcificant 'l expressió, sempre va quedar sentat qu' estava diaposat a prestarli 'l seu apoyó més eficaç.

Y aixó sols, Sr. General, es ja una coacció. Perque si vosté no es elector que pugui concedirli personalment el vot, ¿de quina manera fer efectiva la promesa de apoyarlo, com no sigui recomenarlo als seus subordinats, valentse de 'l autoritat qu' exerceix?

Ja veu com 'l hem atrapat ab las mans a la trampa.

Tal vegada tirantse a 'l espatlla aquellas severitats ordenancistas que son 'l honor de un militar que s'estimi, dirá vosté:

—¿Y donchs a qué m'han enviat a Barcelona, si no puch fer aquí lo que fan tots els governadors d'Espanya, y lo que fa, fa fer y imposa el ministre de la Gobernació?

Baix aquest punt de vista no li diré que tingui rahó, porque la rahó no pot tenirla may qui falta a la lley: li diré sencillament que ha trobat un pretext més ó menos adotzenat, una excusa més ó menos espiciosa; pero de tot punt inadmissible.

Perque no 's pot admetre el quebrantament de la lley per part de qui invoqui que tothom la quebran-

ta. Com no 's podria admetre l'excusa que dongués un lladre que dignés:—En aquest món, més ó menos, y en una forma ó altra, tothom roba.

Al lladre que aixís s'expressés ¿deixarían els tribunals de condemnarlo?

Y si fos veritat que tothom roba, com sembla serho que totes las autoritates, desde las més altas a las més baixas, cometen coaccions electorals, calificadas per la Lley com a verdaderes delictes, ¿perventura aquesta generalisació en la delinqüencia no acusa un estat de perturbació social verdaderament horrible y espantós?

¿Y han de ser las autoritates de la monarquia, culpables totes de aquest delict, las que pretenguin imposar la lley als governats? ¿Ahont s'ha vist que 'ls delinqüents confessos y convictes puguin alentar la pretensió de convertirse en jutjes dels ciutadans honrats?

Y cuidado que ls delictes de aquesta especie, per la seva trascendencia social son mil vegadas més graves que 'ls delictes contra la propietat y las personas, que ab tanta duresa se'n reprimiren y castigaren. Roba més que 'l lladre que atenta a la propietat ajena, qui arrebatá 'l dret que tenen els ciutadans a regirse y gobernarse al amparo de la lley; comet un delict pitjor que un homicidi, qui ab alevosia y ab abús de superioritat asesina la soberanía del poble. Perque las consecuencias dels delictes electorals trascendeixen a tota la colectividad, y d'ells ne sobrevé la ruina, el desconcert, y moltes vegadas las grans catástrofes qu' englueteixen a las nacions perversament gobernadas.

Masea que ho saben, insigne general Fuentes, que aquests delictes, de moment, se poden cometre a mansalva, porque 'ls mateixos que 'ls haurían de perseguir son els que 'ls perpetraran... Pero a la fi s'expían de una manera ó altra.

La Justicia no es una parola vana... y ja ho diu el refrá: «No hay plazo que no se cumpla, ni deuda que no se pague.»

Aixís, quan la Justicia sufreix y es prou timorat ó cobart el poble no imponenta a tota costa, el poble es qui a la fi 'n toca las més terribles consecuencias. El poble espanyol recordará eternament que 'ls horribles desastres de Cuba y Filipinas foren deguts a haverse entronicat a Espanya la injusticia y la iniquitat, sense que 'l poble s'cuydés a son temps de combatrelas y destruhirlas.

Avuy hi ha encare qui pretén sostenirlas y sostenirse ab ellas; pero 'l poble, advertit, sabrá cumplir ab els seus debers.

Per lo que toca a Barcelona, Sr. General Fuentes, tentis 'l uniforme.

Y cuidi que no 'n surti estripat... Y procuri que no 'n surti tacat, qu' es mil vegadas pitjor.

P. DEL O.

Ochs días després d'haver ingressat a la presó, va ser posat en llibertat, mitjansant fiança de 2.000 pessetas, un ensotanat alicant, processat per haver violat a una nena de set anys.

Si en lloch de vestir sotana, vestís brusa, y en comptes de haver violat a una criatura hagués pronunciat un discurs en algun meeting, ó present part en una huelga hagués treballat ab els seus companys perque la secundessin, ¿volen dir que 'l haurían posat en llibertat tan fàcilment?

Las esquadras francesas y inglesas han fraternizado, afiansant més y més las bonas relaciones que reynan afortunadamente entre 'ls dos pobles.

Ab tal motin un periódich monárquich de Madrid recorda que Inglaterra y Fransa son els símbols vius de las dos grans nacions del planeta que feren prevaldre la democracia sobre 'ls poders històrics.

«La revolució inglesa de 1640 y la revolució francesa de 1789—diu—ens legaren tot lo que hi ha de més moral y de més lliure a la terra. Unidas de veras com germanas, las dos nobles rasses d'homes ilustrats, y no pera la guerra sino pera la pau, la reacció no podrá prevaldre en el món.»

Aixís sembla que hauria de ser.

Y no obstant la reacció preval a Espanya... y tot perque la monarquia, casada ab el clericalisme, no pot de cap manera unirse ab la democracia. Y per altra part la democracia es pura y no s'avindrà may a servirli de concubina.

En tot el districte de Sant Feliu de Llobregat reyna per part dels republicans la més viva excitació contra en Roig y Bergadà, pels insults que s'ha permés dirigir als nostres correligionaris y a son digno representant Sr. Lletjat.

Sols un enteniment desequilibrat se pot permetre aquests desahogs, en vigilias d'eleccions y tenint la pretensió d'obtenir 'l acta per aquell districte.

¿Com ha de sortir diputat en Roig y Bergadà, presentantse com se presenta d'una manera tan incorrecta?

¿Com no ha de caure si 's presenta fent tentinas?

Contra lo que suposavan els enemichs de la Unió republicana, no es veritat que 'l Sr. Estévez al abandonar a Espanya, ho fassi perque estiguí disgustat de la marxa de la política republicana, sino per atencions de familia... y perque, segons ha dit ab sa habitual modestia, creu que no serveix pera diputat a Cortes y no vol que 'l reeleguin.

Per lo demés, ha declarat qu' está satisfet del resultat de l'Assemblea del 15 de juliol, y que res li dol tant com que se 'l tingui per desenganyat, desesperansat y pessimista.

Del meeting celebrat días enrera a *Fraternidad republicana* se'n va anar tot furios el delegat del govern, al sentir certas expressions pronunciadas pel

Situació democrática (!)

Manin els conservadors, governin els liberals, per' atropellá a la premsa tots son iguals.

jove y fogós orador de la Joventut republicana de Madrid, Sr. Moriones.

Podia quedar-se allí 'l puntillós delegat. Si a causa de la seva excitació nerviosa necessitava una tassa de tila, no son pas tan desconsiderats a *Fraternidad republicana* que no li haguessin servida.

Y fins creyem qu' en Lerroux, qu' es tan bon xicot, s'hauria encarregat de tirarli quatre gotetas d'aygua naf.

Per cert que 'l incident ocorregut en 'l aludit meeting sembla que ha tret de pollaguera al insigne general Fuentes, *debelador* del partit republicà barceloní.

Tant es aixís, que se li atribueix el propòsit de, ja que no pot impedir las reunions republicanas que la lley autorisa, declararlas en estat de siti.

A declararlas en estat de siti equival rodejarlas de forsa pública de totes las armas, disposta a ser el bras executiu de qualsevol delegat una mica nerviós.

Benvinguda sigui la forsa pública, sempre que se la cologni de manera que pugui escoltar la propaganda! Alguna conquesta farém que d'altra manera no faríam!

Si son altrás las intencions del general Fuentes, li advertirem ab tot el respecte degut, que vagi alerta a jugar ab foch... encare que sigui ab foch de mausser.

Millor per ell y per tots será que s'atingui a las bonas prácticas de la lley de reunions. Si en concepte del delegat algun orador se descantella, abstinis de volguer disoldre la reunió, que no n'hi ha per tant, y limitis a pendre acta dels conceptes que consideri pecaminosos, pera passarlos als Tribunals de Justicia, que aquests son al cap-de-vall els que han de dirimir la qüestió.

Disoldre una reunió sense més ni més, equival a privar al poble del us dels seus drets y, creguins el general Fuentes, aixó pot tenir consecuencias molt desagradables.

Arribá a Madrid en Montero Ríos, y 's trobá molt estrany que ni en Moret, ni en Canalejas haguessin anat a la estació a rebre'l.

Se suposa que tant 'l un com 'l altre están disgratadíssims a causa del encasillat.

Una cosa tan fàcil d'arreglar!..

Perque ja haurán observat que aquí a Espanya 's governa no pel país, sino pels amichs, amiguets, amigatxos, fills, cunyats, gendres y cusins dels que remanen las cireras.

En sa consecuencia, y en vista de que 'l que menos pretén ser diputat, se podría sortir del pas de una manera ser zillfissima.

¿No saben com? Creant districtes nous d'una manera ilimitada: tants districtes com pretendents.

El sistema qu' empleava 'l alcalde Lluich ab els guardias municipals. A tots els que li demanavan galons de distingit els hi concedia, y al últim resultava que no's distingüa ningú: que tots eran iguals.

Ha cridat molt 'l atenció una carta del pres Pícoret, publicada en la premsa, en la qual dona compte de las amenasas y coaccions que desde que fou detingut a Mahó se li han fet, pera ferlo declarar contra determinadas personas, acusantlas d'haver tingut participació en el disparo de la bomba del carrer de Fernando.

El pres Pícoret se desdiu de sas primeras acusacions, manifestant que li foren exigidas pel jutje Moreno y 'l polission Memento.

La carta d'en Pícoret ha sigut protocolisada per un notari.

Vels'hi aquí un assumpto que donará joch.

A Sort-Viella tenen un diputat, aspirant a la reelecció, 'l Sr. Riu, a qui no se 'l pot acusar de falta de franquesa, ja qu' en el seu apellido revela lo que fa.

Es Riu y 's riu de tot; pero principalment del districte que li confereix la seva representació.

Ficat en tota mena de negocis, un dels que se gueix ab més empenyo es la tala dels boscos de aquellas comarcas pirenaicas. En aquest punt es una especie de barber de las montanyas. Si 'l deixan fer, dintre de poch temps las deixarà més rasas y peladas que 'l cap d'un quinto.

Després vindrán els grans ayguats que se n'endurán la poca terra que quedí torrenteras avall, y per tot arreu imperará la esterilitat y la miseria.

Llavors fins la capital del districte canviarà de nom. Avuy s'anomena *Sort* y s'anomenarà *Desgracia*.

El Sr. Echegaray ja renuncia á fer un nou pressu post. Diu que li falta temps.
¿Temps ó inventiva?
Per sortir del pas, presentarà un pressupost, calcat ab l' anterior, ab las menos modificaciones possibles. Se li demanava un' obra original, y 'ns ofereix un mal arreglo.
[Xitlada segura]

VIDRERAS, 9 d'agost

Tenim una colla, millor dit, quadrilla de carcas en aquesta vila, que son el *non plus* de la poca latxa. Veient que 'ls hi resultaren inútils las influencias inter posadas pera lograr el nomenament de Jutje municipal á favor d' un pobret que, si no fos la compassió de son sogre tindria molts mals de cap pera poguer menjar sopas ab oli, 's posaren la ceba al cap de presentar un recurs contra qui surtí agraciad ab el tal nomenament, quin recurs, com es natural, ha sigut també desestimat. Mireu que aquesta mena de gent se creuen que anant á missa y passant lo rosari ja poden calumniar, injuriar y fer qualsevol trapiesonda, com ens ha demostrat cert procurador en la qüestió de aquells dos pobres vellets que ningú ignora.

Tingneu calma, carcas de Vidreras, puig els republicans d' aquesta vila, que sempre ha blasonat de liberal, lluytarán per mantenirvos á ratlla per una eternitat.

PERAFORT, 13 d'agost

Ahir va pendre possessió en aqueix poble un valent capellá procedent de la Selva del Camp en quina localitat porta feta una grossa campanya contra 'ls elements liberals.

Inútil dir que aquest debut del primer espasa místich té gran importancia per nosaltres.

Donchs, la pica més curta, mossen Borni; no 's cregui que tot siguin Selvas del Camp. A n' aquest poble será respectat... si es bon minyó y no 's fica á la casa d' altri. Del contrari, comensais á posar cotó fluix á las orellas.

MOLLERUSA, 14 d'agost

Diuen prop passat reberem la visita de nostre benivolú diputat á Cortes: D. Manuel Perena, qui en companyia de las comissions vingudas dels pobles vehins, passá unas horas en aquest poble, consultant las opinions respecte á la próxima lluyta electoral. Las impresions pera la reelecció del Sr. Perena, son fins ara optimistas y creyem que 'l triomf que alcansará en aquestas eleccions será major del que alcansá en las passadas.

La derrota del encasillat ministerial, qual nom no 's diu encara definitivament, será una gran bofetada donada á la xusma caciquista de Lleyda, á la qual hauria de contribuir tothom qui aborreixi al caciquisme y vulgui treballar per la seva desaparició en aquesta infestada provincia.

MASQUEFA, 14 d'agost

S' ha inscrit en el Registre Civil un fill dels estimats correligionaris Antoni Pau y Dolores Bonastre, ab el nom d' Odón.

Celebrarém que 'l nou plausó creixi forsa y 's fassi digne d' ostentar el títol de campió de la causa de la redempció humana, que ha trobat en els seus pares dos puntals consistentes.

POBLA DE CLARAMUNT, 10 d'agost

De que no está tot esmortuhit en els pobles més minats pel caciquisme, ho demostra 'l fet d' haberse celebrat 'l altre dia el bateig civil d' un nen, fill dels nostres correligionaris Quinti Hassiá y Teresa Nadal.

Honor pels que predicán ab 'l exemple.

CALELLA, 14 d'agost

Han sigut reposats els concejals que estavan sospesos ab motiu de la inspecció que un delegat del Governador civil feu en aquest Ajuntament.

No sabem á qué es degut aquest bullit. Lo que sí sospetém es que serán *manegones* electorals.

No es que vejém ab mals ulls la tal reposició, perque al fi y al cap els concejals sospesos ho eran en mala forma, donchs ho foren per influencias del diputat senyor Sagnier.

S' assegura que á dit senyor se li presentarà un contrincant, en Bosch y Puig, y s' assegura també que anirà encasillat aquest últim perque es de la situació liberal, per quin motiu es de presumir que la derrota del senyor Sagnier es inevitable.

PERELLÓ, 15 d'agost

La visita del Sr. Lerroux acompanyat dels Srs. Iglesias y Fuente fou un verdader aconxeixement pera aquesta població. Al canviar els saludos ab el Comité fou executada *La Marsellesa* entre vivas y aclamacions.

A las nou de la nit tingué lloch el meeting en el que fou victoriejat y aclamat el Sr. Fuente, com á candidat republicá. Tots els discursos foren enérgichs y e'quients, sobresortint en primer lloch el del Sr. Lerroux, qui al aixecarse fou ovacionat, no minvant 'l entusiasme dels que 'l escoltavan fins al acabar son parlament que fou coronat ab estrepitosos aplausos.

D' aquí marxaren á Tivissa, saludant de pas als correligionaris de Vandellós.

TORTELLÁ, 16 d'agost

Una gran festa cívica ha organiat pera demá diumenge el Centre Republicá de aquesta població ab motiu de commemorarse el 20 d' agost de 1878, fetxa de gloriosa memoria pera 'ls valents y liberals tortellanesos, que sapigueren posar á ratlla á la xusma carlista.

A dita festa, que promet esser un gran aconxeixement, hi concurriran diferents notables oradors y comissions del districte.

Lletra menuda

Quan el candidat té vot, no s' aparta del districte; quan el candidat no 'n té, no deixa may al ministre.

—Senyor Montero, apiadis d' aquest pobre fusionista, si pots 'l últim pola mérits, el primer pel fanatisme ab que d' aquest gran partit ha entrat á formá en las filas. Déixim sortir diputat, búsqum alguna casilla en la qual, lliure de sustos y de contrincants temibles, pugui trobá un' acta neta... ó bruta—poch m' amohina— que 'm permeti figurar en la digna majoria que ha de ser del seu Govern la corassa indestructible. ¡Apóyim, senyor Montero, concedeixim un districte, y tindrà 'l meu sí segur y ab el sí la meva firma, el meu entusiasta aplauso y si li convé, la vida!...

—Si el candidat té vot, no més va á veure 'l districte; quan el candidat no 'n té, ha d' aná á veure al ministre.

Consulta entre 'l zar de Russia y 'l emperadó alemany; consulta entre 'l rey Eduardo y 'l soberá dels austriachs; consulta entre las naus galas y 'ls amos de Gibraltar...

Tantas idas y venidas, tants xiu xius, tants mots apart, tantas juntas misteriosas, já qué van á treure nas?

Metjes de nacions y pobles, feu el favor de parlar: aquí hi ha un malalt, conformes; pero aquí es aquest malalt?

—Creume—el cantí al automóvil un día, molt serio, deya:—Tú no 'm vols escoltar may ni fer cas del meu exemple, y 't passarás lo que á mi... —¿Qué 't passa, si pot saberse? —Que tant va 'l cantí á la font, que al últim... etc., etc.

Els delegats del Japó y 'ls del respectable zar sembla que no hi portan pressa en conjuminar la pau.

A voltas passen un día discutint un sol detall que no té cap importancia; á voltas per acordar si 'l punt tal ha de ser coma, arman un sacramental que dura set ó vuyt horas, fins que se 'n van á sopar sense resoldre 'l conflicte ni havé adalantat un pas.

Entre tant á la Mandxuria els exércits van lluytant prescintint dels punts y comas, y cada día la sanch empapa aquell tros de terra y cada día 'ls soldats pagan á la Mort infame la contribució de carn.

¡Ah! 'S comprén que al Nort-América els graves representants del zar y de 'n Mutso Hito, albergats en rics palaus, assentats en taula espléndida, descansant en llits durats, se prenguin la cosa ab calma y per un petit detall disputin cinch ó sis horas ó deu ó vint, si vé 'l cas... ¡Com que saben que las balas allí no hi han d' arribar!...

No s' han fet las eleccions y—cosas de nostra Espanya!—pot dirse que ja tenim distribuídas las actas.

En Maura, per lo molt bé que, manant ell, va portaree, lográ en las novas Cortes setanta ó vuytanta plausos; en Moret ne tindrà trenta, ó tot lo més trentaquatre; en Canalejas, disset; en Vega Armijo, siltres tantas; en Romanones, catorze... En resum, tots els cap pares de la comedia política, ja, pam més, pam menos, saben els puestos que han de tocarlos en aquesta moixiganga.

¡Oh santa sinceritat! ¡Oh verge mil cops sagrada del universal sufragi! ¡Qué hi fas aquí, pobre cándida?..

Vésten á Serra Morena, véstenhi sens més tardansa, qu' entre bandidos surruts será tú més respectada que no en mitj de caballers de frac y corbata blanca.

C. GUMA

A la Cort celestial

ENYOR, no perdém temps.

—¿Qué succeheix, amable y condescendent Sant Joseph?

—Convindria que á tota pressa convoquessiu el Consell de sabis. Acabo de rebre noticias de Barcelona, que fan absolutament necessari aquest gravíssim pas.

—Serás complascut.— Timbres per aquí, recados per allá, angelets corrent per la dreta, querubins infantile per la es querra... Als cinch minuts escassos, el Consell re clamat per Sant Joseph está ja reunit.

—Explicat—diu el Pare Etern, que, com es natural, presideix:—explicat, bondados Sant Joseph, y pósans al corrent de aquestas tremendas noticias de Barcelona que tan soptadament han perturbat la pau de la teva ánima.

—No us ho prengueu á broma, Senyor, que la cosa es realment gruixuda. Sapigneu que 'l bisbe de la gran ciutat catalana acaba de tancar-me 'l administració de correus.

Moviment general de sorpresa. Ningú sab qué vol dir.

—¿A quina administració de correus te refereixes?—pregunta 'l Pare Etern.

—A la meva, á la que tinch establerta anys há en el Santuari anomenat de la Montanya. ¿No n' esteu enterat, Senyor?

—¿Y qué haig d' estar, pobre de mí! Ab las tribulacions que continuament me venen á sobre, cada día 'm passen cosas per alt.

—Donchs es la cosa més hermosa del món. El devot que necessita algún benefici de mí, m' escriu una carteta y 'l envia á Sant Joseph de la Montanya. Jo li faig el favor que en la carta m sollicita; ell, en compensació, entrega á la caixa del Santuari unas quantas pessetas... y tothom content.

—Y dius que ara el bisbe...

—Ha publicat un escrit manant que se suspenguin las operaciones postales y que totas las cartas que 's rebín siguín detingudas.

—Quan el bisbe de Barcelona, qu' es un teólech com una casa, ha fet aixó, els seus motius deurá tenir... ¿Qué solen demanarte 'ls devots en las cartas que t' envían?

—No n' he llegida may cap.

—¿Quí las llegeix, donchs?

—Ningú.

—¿Aquesta sí qu' es bona! ¿Y de quina manera t' ho arreglas pera saber si 'l devot mereix ó no me reix el favor que de tú sollicita?

—Perdoneume, Senyor; pero 'm sembla mentida que á la vostra edad y ab la vostra experiencia vinguen á fer semblants preguntas. ¿No comprenen que tot aixó de las cartas no es més que una maniobra com un' altra per fer rals?

—¿Se 'n fan molts?

—Una barbaritat.

—¿Quí se 'ls queda?

—Els directores y administradors del Santuari.

—¡Ah! Llavors: ja veig el cop. Lo que fa moure al bisbe de Barcelona es la enveja.— Sant Olaguer demana la paraula.

—M' atreixo á manifestar al Pare Etern que jo no hi crech en la enveja del venerable bisbe. Si ha prohibit la comedia de las cartas, es perque haurá comprés que aixó, apart el benefici que pugui produhir á alguns capellans, causa á la religió perjudicis gravíssims.

Sant Joseph:—Us demano, amich Olaguer, que no ho califiqueu de comedia. Digueune misteri, y estareu més en lo just.

—Dich qu' es comedia perque no mereix altre nom. ¿Cóm voléu que 'm prengui en serio aixó d' enviar cartas que ningú llegeix ni lo d' entregar cantitats á cambi de favors que 'l que 'ls fa no sab quins son?

—¿Y qué! ¿No n' está plena la nostra religió de cosas d' aquestas? ¿No tenim els funerals, las misas, las limosnas pera las ánimas? ¿Hi ha alguna diferencia entre 'l duro que 's deposita en una safata perque un' animeta surti del Purgatori y la carta que 's coloca al peul del meu altar perque jo dispensi un favor al autor de la epístola?

—¡Basta!—crida 'l Pare Etern, observant que la discussió comensa á anar per mals camins:—no s' ha convocat el Consell pera remenar tonterias, sino per veure si lo que al Santuari de la Montanya ha fet el bisbe de Barcelona es just ó no. Prego, donchs, als venerables adjunts que ab tota llealtat manifestin el seu parer.

Para Sant Pau:—Jo trobo que 'l tal bisbe ha comés un atropello. Totas las religions, ara y sempre,

han tingut misteris incomprendibles, davant dels quals el vulgo no ha de fer més que mirar, callar y pagar.

Sant Pere:—Penso exactament lo mateix qu' en Pauhet. La misió del sacerdot es pescar lo que 's pugui, sigui valentee de sermons, sigui per medi de cartas...

Sant Agustí:—Y encare hi ha un' altra cosa. Fins suposant que lo del servey postal de Sant Joseph de la Montanya fos un tarugo,—que 'm sembla que sí que ho es—el bisbe havia de dissimular y evitar tot pretext d' escándol. Las materias religiosas son com un pilot de cireras: n' estireu una y van seguint totas las demés... ¡Quí sab las conseqüencias que la etzegallada del bisbe de Barcelona pot arribar á tenir!..

—Perfectament—diu el Pare Etern, veient que ja ningú més obra boca:—M posaré al *habla* ab el senyor Casañas y li diré que procuri arreglar l' assumpto sense moure ruidó, y sense xocar, sobre tot, ab els sentiments dels católichs catalans. ¿Es aquesta la vostra opinió?

—Aquesta mateixa—diu Sant Joseph, satisfet del resultat que ha donat la consulta:

«El vulgo es necio, y, pues lo paga, es justo tomarle el pelo para darle gusto.»

FANTÁSTICH

N un meeting celebrat últimament á Madrid, se va llegir una llista dels sous que cobran els individus de la familia d' en Montero Ríos, que suman una xifra considerable. Així, mirant per la familia, es com se regenera la patria.

Perque ja va dirho no sé qui: «La pedra angular de la patria es la familia.»

A propósit de la visita que ha fet á París el Sha de Persia, un periódich relata una anecdota al seu antecessor Naser-et-Dine.

Aquest soberá asiático, que quan era á París se donava tots els gustos, tingué 'l capritxo d' asestir á una execució capital. Era 'l reo un home corpulent, sapat y de figura simpática, lo que se 'n diu un bon mosso, y al veure que 'l anavan á colocar de cap á la guillotina, s' interessá per ell, fent un gesto imperios y dihent:—No aquest; aquell.

Y signá ab el dit al escribá, qu' era un home de narit y raquíth.

La escena á Obón, poble d' Aragó. Hi acudiren alguns propagandistas republicans y s' organís un meeting. El poble en massa hi acudí, y 'l ensotanat estava tan fora de tino, que á fi de des-torbarlo, á lo millor dels discursos feu tocar las campanas á foch.

Ab tal motiu se promogué en el llocal alguna alarma; pero un baturro molt aixerit, menjantse la partida, exclamá:—No se astunen ustedes: aquí, fuera del cura, que está que arde, no arde más que mi cigarro.

Una riatlada general acullí aqueixa bona sortida, y continuá 'l meeting sense novetat.

En Romanones va anar á Andalusia á estudiar, segons deya, 'l problema de la fam.

Y era veritat.

Però no 'l problema de la fam del poble... sino 'l problema de la fam de vote.

A cada candidat ministerial de Madrid li han fet depositar 5,000 drets pera 'ls gastos de la elecció.

Essent sis els candidats, ascendeix á 30,000 duros la cantitat depositada. ¡Si se 'n poden comprar de conciencias ab aquesta suma de diner!

Y no obstant, si 'l poble s' hi empenya, cada un dels *paganos* se quedará sense acta y ab els diners fora de la butxaca.

Y podrá dir:—¿Y qué cars se van posant á Madrid els comestibles!.. ¡Una carabassa m' ha costat 25,000 pessetas.

Ja ho han vist. Per fi ha aparegut en la *Gaceta* 'l Real Decret acceptant la dimissió d' en Nozaleda, del arquebisbat de Valencia.

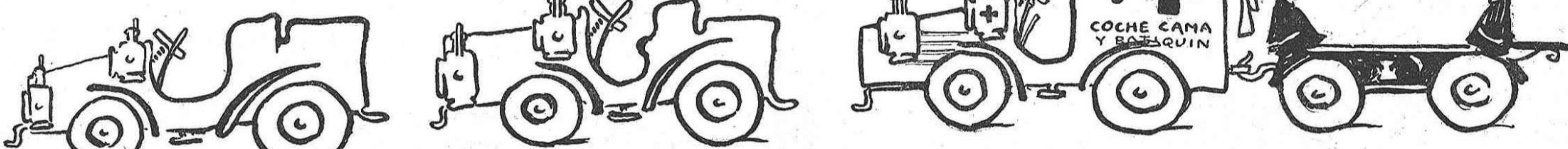
A pesar de las defensas d' en Maura y de las influencias d' en Pidal, á pesar del apoyo decidit de la camarilla reaccionaria que domina en las més elevadas regions, en Nozaleda no ha pogut anar á Valencia, perque 'l poble estava empenyat en que no havia d' anarhi.

Y es que tots els plets es el poble que 'ls resol en última instancia.

Goluf podrá ser aquell frare *filipino*... pero las *xu-flas* valencianas no li feyan goig, y ell mateix es qui, al cap de vall, ha tingut de dir:—Salvis el cap y perdis la mitra!

Aném á comptes, senyors regionalistas.

¿Es ó no cert que pretenían presentar pel districte de Sant Feliu de Llobregat al Sr. Girona?

Excursions d' estiu.—Convoy d' automóvils. (Projecte del experimentat *chauffeur* Sr. Mellado.)

A la font del Encasillat

—¿Qué veniu á omplir, Canalejas?... Us haureu d' esperar molt, porque primer hem d' omplir nosaltres.

Y si es veritat, voldria fernes el favor de dir per qué varen retirar-lo?
 ¿Es ó no veritat que'l Sr. Roig y Bergadá, veyent-se perduda la jugada á Sant Feliu, intentava probar fortuna á Vilanova y Geltrú?
 Y si es cert, ¿per qué'l Sr. Roig y Bergadá ha deixat en peu á Vilanova y ha tornat de regrés á Sant Feliu?

Al Govern civil potser ens ho explicarian tot. Perque aquí hi ha hagut pacte, y aquest pacte s'ha fet ab totes las solemnitats oficials. Vilanova s'ha deixat per un perdigot, y Sant Feliu per un caciquista monárquich. Y 'ls uns apoyarán als altres; y 'ls altres apoyarán als uns.

Encare que aixó d'altres sobra, porque, ben mirat, tots son uns. Afortunadament, tant á Sant Feliu com á Vilanova, 'ls republicans tenen una bona escombra, y de totes aqueixas asquerositats no n'ha de quedar ni rastre.

L'altre día 'l general Fuentes va conferenciar ab el Sr. Collaso pera tractar ab ell del nomenclator de rector de la Universitat.

No falta qui troba una mica extranya que per'as sessorarse en un assumpto tan especial acudí 'l Governador á una persona com el Sr. Collaso, totalment agena á la Universitat.

Però no té en compte qui d'aixó s'extranya, que si be 'l Sr. Collaso res té que veure ab la Universitat, es en cambi un Doctor en Gramática parda com cap més n'hi haja á Barcelona.

Doctor... y ab bortal

Las noticias d'Andalusía son cada día més espan-tosas. Bandadas de desesperats invadeixen las casas de camp y 'ls poblets y prenen lo que troban. La fam no admet rahóns.

Els mateixos ho diuen:—Res ens importa que 'ns agrafin y 'ns processin: á lo menos á la presó 'ns farán la vida.

Però ara resulta que ni á la presó poden portar-los, porque en algunas vilas y ciutats están las presóns tan plenas que ja no hi cab ningú més.

Als infelissos no 'ls queda més remey que morir.

se... com no apelin al recurs de menjarse 'ls uns als altres.

Però 'l govern proveheix als famélichs... ó quan menos els consola, ab disposicions com las que figuran en la Gaceta del día 12.

Per una d'ellas s'habilita al marqués de Pidal (un pobre pelat) pera cobrar una pensió de 10,000 pessetas. Per algunas altres s'assigna als Srs. Cobián, Besada, Abarzuza y La Cierva (quatre perdís) pera disfrutar la pensió d'exministres.

En sa totalitat ascendeix á 116,532 pessetas l'import de las cessantías y pensións consignadas en la Gaceta del día 12 del corrent. En un sol día.

¿Ay infelissos andalusos que 'us entreteniu pel vostre país robant ovelles tan esquálidas y aixutats com vosaltres mateixos!..

¿Qué 'n trayu de recorre pobles y llogarets, vilas y ciutats, ahont no hi queda res, porque la miseria s'ha anat extenent per tot?

¿A Madrid hauriau d'anar!..

Allí hi ha 'l rebost ben provehit dels qu'explotan á la nació.

Allá treuriau e. ventre de pena... ¿Y qui sab si al mateix temps, també trauriau de pena á la nació espanyola!

L'altre día va calarse foch á una secció de la fábrica de tabacos de Madrid.

Y, cosa extranya, incomprendible, casi bé miraculosa!..

Una bona partida de tabaco va quedar reduhit á cendra.

¿Qui podrà dir, en lo successiu, que 'l tabaco es incombustible?

A Andalusía no menjan, al Nort reventan de tips...

Es alló; en el món hi ha molt, pero está mal repartit.

¿Per qué 'l Govern no 'ns exposa el seu programa?.. Per res: porque á la pastelería encare no 'l tenen llest.

Vaig plantá al hort del Sufragi un manifest digne y serio; me 'l va regá 'l caciquisme... y m'hi ha sortit un cunero.

Els dos mals-de-cap d'Espanya, en aquest moment històric: ¿Cóm está 'l encasillat?

¿Qué se 'n sab del automòvil?

L. WAT

A LO INSERTAT EN L'ULTIM NÚMERO

- 1.ª XARADA.—Ma-pa.
- 2.ª ANAGRAMA.—Paradis—Disparé.
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—La cançión del ndufragó.
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—Ganivet.
- 5.ª GEROGLÍFICH.—Com més crims, més judicis.

Han endevinat totes ó part de las solucións corresponents al número anterior, els caballers: Arseniet de Juneda, H. Parés, J. A. Rana, Noy de Pallejá, el Faiges, N. Mutsu-Hito y Un Figuerench.

XARADA

EL JEMECH D'UNA VIUDA

¡Gracias á la paciencia dels caixistas y de las broadoras que se 'n anat al clot de una vegada aquell que era 'l meu home!

Tant que m'ha fet patí en aquesta vida... ¡Deu no li tinga en compte!

Y ja que al cap-de-vall ara soch lliure per haver quedat sola

poguentme prima-dos-tres-quarta-quinta de quart-invers, ja es hora

de que no pensi may més en casarme.

¡Ja 'n tinch bona memoria!

¡Ni que m'agafés una hu-tombada que hagués de beure tota una quinta-quart-sesta d'aygua clara!..

¡Vagin al diable 'ls homes!..

Vostés preguntarán:—¿De qué s'exclama aquesta bona dona?—

Ja 'ls ho explicaré, ja, no 'n passin ansia, per més que 'n fassin broma després entre vostés d'aquesta víctima.

Escollin una estona:

fá coss de vint anys jo era fadrina y, ans de casarme ab 'l home,

traballant á la fábrica guanyava un feix de pessetonas,

fentme un bon reconet per la vellesa, provehintme de roba

y tot lo menester... Quan vingué 'l día,

(mshida sia 'l hora!) que 'l meu galifardeu va demanarme

perque sigués sa esposa. Com era bon xicot y treballava

quan era fadrí y jove, li vareig doná 'l est... ¡Ojalá la llengua

de soca arrel segona-tombada hagués caygut que no 'm veuria tan miserable y pobra!

Veyent quarta girada que guanyava á la fábrica bonas

senmanadas, deixá al acte 'l ofici que tenia, y per torna

m' estobava la pell si jo 'm queixava, fins dantme alguna morma. No estava may seré, sempre borratxo sortia de una tolla y jo pagava 'ls plats que quart-girada trencava... Al fi ja es hora de que fassi 'l calé á dalt ab Sant Pere y deixantme aquí sola, total de quart-tombat... ¿Que més desitjo?

¡Salut! ¡Traball! y ¡Forsa!

FÉ OLLA Y LLEXIU

ANAGRAMA

Rstornant de fé un enterro que vá acabarse ab brenada, d'una reixa trosdejada vaig tot un total de ferro.

J. COSTA POMÉS

CONVERSA

—Ahont vas diumenje, Joan?
 —Si fa bo, tinch ganas d'anar á llogar...
 —Un cotxe?
 —No home, lo que t'he dit.

PACO ALEGRIA

GEROGLÍFICH

∴ +
 VIVI
 +
 GITI

JAUME ROGASLERORY

CORRESPONDENCIA

Caballers: Valent de Capellades (a) Fló, Joan Quintana (a) Cabré, A. Parés, J. A. Rana, Noy de Pallejá, el Faiges y Un Figuerench: A 'l'altra porta.

Caballers: T. Torrents, P. Papalló de Sans, E. Ordanyá B., Emili Forgas, Xech de Llanés, F. Joanet y N. Mutsu-Hito: Passin, passin... sense compliments.

Caballers: Mario Brú (Tivisa), A. Prat Arjalaguer, R. Aregall, Joseph Gorina Roca, Martí Revoltós, Angel Vilanova y M. Amat Carbó: Kebuts els treballa destinats als Almanachs y... mil gracias.

Caballer: Pau Clarissa: No dona 'l hora aixó del rellotje.—Camprodón: Adió, Flor de un día!—Pere Torres y Sauló: No senyor; els seus dibuixos no son publicables.—J. A. Rana: Fa bé d'avisarnos. Gracias.—Tallé Osk: Bastant defectuosa.—Un Graciench: ¡Qué 'm dfu, home!—Camilo Congost y Sanz: No 'ns han fet riure gens.—Lleó Vila y Huguet: Regular.—Faló Xellivell: Mirarém d'enquibirli.—Jaume Pascual Cartró: Aixó ja no es de Cartró... Aixó es de pá mastegat.—J. Costa y Pomés: Grans mercès pel feix d'originals. Las cartas van aquesta senmana.—L' Avi Riera: El fondo de la poesia es de carácter particular y aixó li fa perdre interés. Ademes, ffixis que 's tracta d' un Lluís!...—Samuel Gran é Irurueta: Rebuda la remesa de vosté. Agradecido!—Pau Rojas: Hi falta picardía.—R. C., F. G., y J. N.: No 'ns es possible publicar las cartas que 'ns envían per varis motius.

AVIS

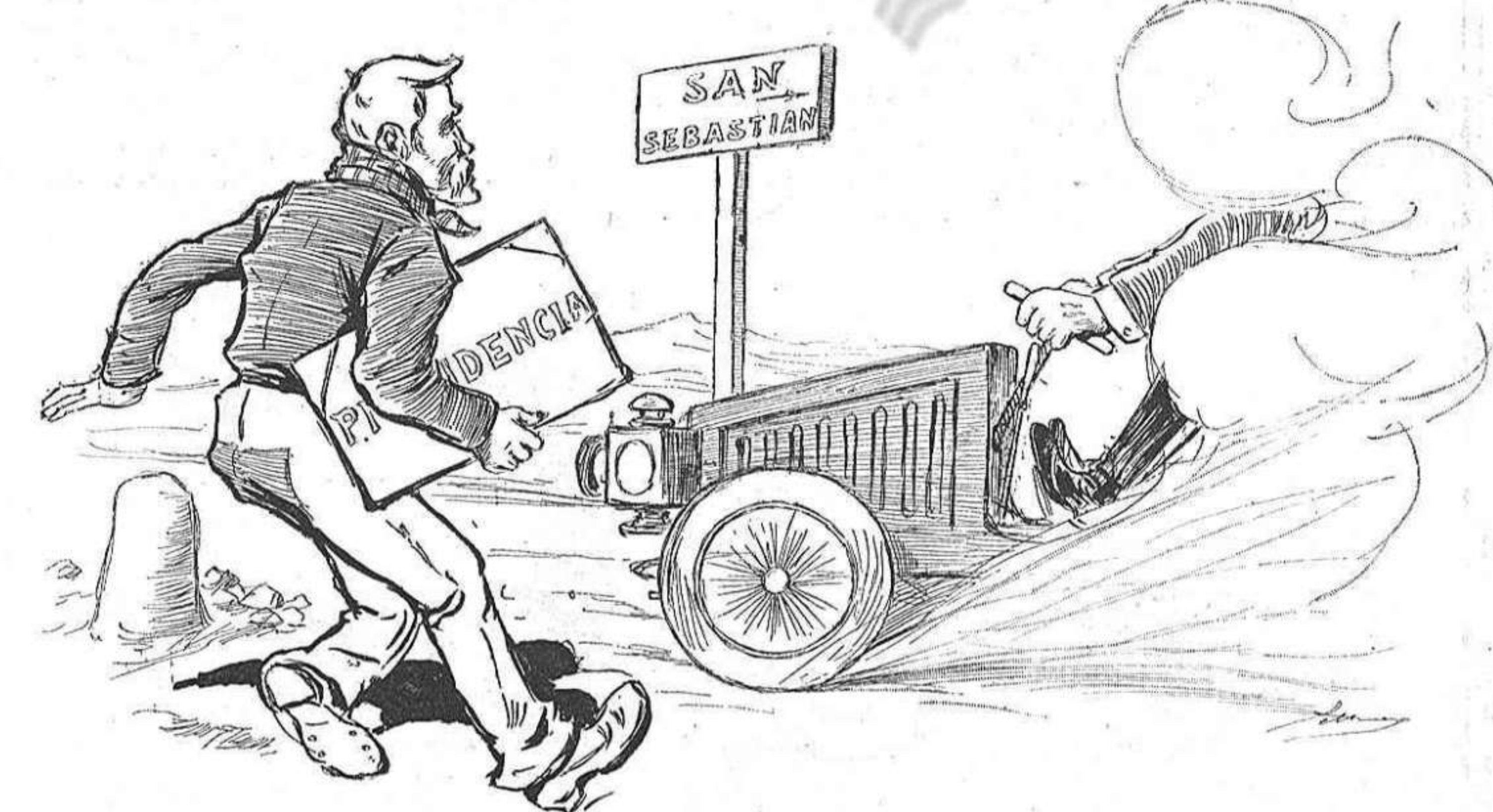
Dissapte que vé, 26 d' Agost
 NÚMERO EXTRAORDINARI

La Campana de Gracia

Política espanyola — Política estrangera
 Notas satiricas d' actualitat
 8 páginas — 10 céntims
 DISSAPTE, DIA 26 D' AGOST

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUELLA, carrer del Olim, número 8
 Tinta Ch. Lorilleux y C.ª

60 kilómetros per hora

—¿Pero ahont aneu ab aquesta marxa?
 —¡¡¡¡ A... can... Taps ¡¡¡¡...